

Ταξίδι στο Άγιο Όρος (Αιμίλιος Γάσπαρης)

[/ Πεμπτούσια](#)

Image not found or type unknown

Αγορεύτικα Στοιχεία από ένα ταξίδι στη δεκαετία 70-80

Οι Καρυές, η πρωτεύουσα του Αγίου Όρους και τριγύρω από αυτήν

Υπήρχε η ιδέα και η επιθυμία. Ο καιρός ήταν κατάλληλος μετά τις εξετάσεις. Χωρίς κάποια ιδιαίτερη προετοιμασία και με λιγοστά πράγματα βρέθηκα στο δρόμο για το Άγιο Όρος. Πρώτο ταξίδι προς τη Βόρεια Ελλάδα. Σαν αστραπή η πρώτη εντύπωση στη Θεσσαλονίκη. Ο Άγιος Δημήτριος, η πιο λαμπρή εκκλησία της πόλης και η έκθεση στο Αρχαιολογικό Μουσείο με τα χρυσά των Μακεδόνων και τα πολύτιμα αντικείμενα από τα μοναστήρια, το Πανεπιστήμιο επίσης κι αυτό μυθικό για τους νότιους τότε. Μετά η πορεία ανατολικά προς τη Χαλκιδική και το Χολομώντα. Κατάφυτο βουνό, ψηλόκορμες βελανιδιές και καστανιές σκέπαζαν τις απαλές κορφές του και τις πλαγιές που κατέβαιναν στη θάλασσα. Πρώτη φορά έβλεπα τόσο κατάφυτο βουνό. Πόσο πράσινο και πόση ξεκούραση στα μάτια. Αρναία, Στάγिरα, Στρατώνι. Ο Στρυμονικός κόλπος απλώνει τις όμορφες και απέραντες αμμουδιές του.

Μονή Σταυρονικήτα, εξωτερική άποψη με τους πύργους.

Φτάσαμε στην Ιερισσό. Ένα τουριστικό χωριό στα πρόθυρα του Άγιου Όρους που κιάλας μας χάριζε στο βλέμμα μας τις υποβλητικές του γραμμές. Το καΐκι ξεκίνησε και γέμισε επιβάτες μετά στη Νέα Ρόδη που ήταν κι ο τελευταίος σταθμός πριν πιάσουμε τους πολύχρονους ταρσανάδες της Ιερής Πολιτείας. Καλόγεροι και εργάτες, μπιστικοί των μοναστηριών και τουρίστες γέμιζαν το μικρό καΐκι που το κυματάκι το ανεβοκατέβαζε παίζοντας καθώς βγαίναμε από το μικρό κόλπο. Πλατύς ο Στρυμονικός, γραφικές και πολύμορφες οι ακτές. Μικρές αμμουδιές, θυμάρι και άλλοι θάμνοι και πεύκα, που και που ξεχώριζες κάποιο ερειπωμένο κτίσμα, καμιά παρουσία ανθρώπου, άδειες από κινήσεις της στιγμής. Άλλες απότομες με βράχια καφετιά, άλλες φαγωμένες από το κύμα, σπηλιές και μικρά νησάκια όλο πέτρα. Ήλιος και θάλασσα, σιγά-σιγά οι ακτές της Μακεδονίας χάνονταν και μπροστά το Όρος στο δυνατό φως, το μεσημεριάτικο.

Πρώτος σταθμός το Χελαντάρι, στον ταρσανά του. Μεγάλη πόρτα ξυλόφραχτη, καταφύγιο για τις βάρκες το χειμώνα. Το Σέρβικο μοναστήρι στα μεσόγεια, δεν φαίνεται. Το μουράγιο πήρε ζωή, οι βάρκες τριγύρω και άλλα ζωντανά κι ύστερα από τις δυνατές φωνές και τους χαιρετισμούς φύγαμε. Πάλι ξετύλιγμα ακτών στα μάτια μας, σύντομο γιατί φτάσαμε πια στο πρώτο μοναστήρι που θα το βλέπαμε, σημάδι πως έχουμε μπει στον Άθωνα, αυτό του Εσφιγμένου. Στο άνοιγμα του κόλπου βλέπαμε να φανερώνεται το κτίσμα. Σ' ένα μυχό, σε μια γωνιά στέκονταν οι τοίχοι του, σαν αυτούς σε κάστρο, ψηλοί. Κελιά και μπαλκόνια κρέμονταν και παράθυρα μικρά σαν πολεμίστρες και κιόσκια, στολίδια πάνω τους. Μοναχοί επαναστάτες, ατίθασοι, κατά καιρούς αναστατώνουν την πολιτεία. Γνωστοί για

την άκαμπτη τους προσήλωση στην αληθινή πίστη. Σημάδι η «Ορθοδοξία ή Θάνατος» στο μαύρο πανί που κρέμονταν σε περίβλεπτο σημείο. Δίπλα στο κύμα το μοναστήρι και πάνω στο κύμα οι ταρσανάδες του.

Του τρώγανε την πέτρα τα κύματα και θα είχε πέσει πριν λίγα χρόνια, αν δεν του βάζανε αυτούς τους τιμεντόλιθους στα θεμέλια, έλεγε ο Αγιορείτης. Αφήσαμε το μοναστήρι με κατεύθυνση το Βατοπαίδι. Απόσταση αρκετή και το ταξίδι κουραστικό. Είχαμε λουστεί στην αλμύρα. Όμως ο αέρας καθαρός και κρύος. Φυσούσε. Ο ήλιος σιγά - σιγά έγερνε. Οι ακτές γαλήνευαν. Η κοιλάδα άνοιγε στη θάλασσα και στο φιλί της με το κύμα φιλοξενούσε την κόκκινη πολιτεία. Φθαρμένοι από τα χρόνια ταρσανάδες, σπίτια στο ακροθαλάσσι, πάνω στην άμμο. Δίπλα περβόλια και το καλντερίμι που έφερνε στο μοναστήρι. Κόκκινο το βλέπαμε από τη βάρκα προς τα πάνω και τα παράθυρα άσπρα και οι τοίχοι βαμμένοι σαν με πορφύρα. Μεγάλο, πλούσιο και εντυπωσιακό, εικόνα μαγευτική με την ακτή πλατιά και μετά με την κοιλάδα. Πρώτη επαφή με τις αρχές. Ο αστυνόμος δεν επιτρέπει την αποβίβαση εκεί των προσκυνητών που δεν είναι εφοδιασμένοι με το διαμονητήριο. Έτσι έπρεπε να προχωρήσουμε στο ταξίδι μας. Φύγαμε.

Σταυροί στα βράχια, ανάμεσα στα δέντρα, τάφοι θα είναι ή σήματα. Τώρα η βλάστηση άρχισε να γίνεται πιο πυκνή. Οι ακτές είναι κατάφυτες και μετά το μοναστήρι του Παντοκράτορα σαν πύργος παλιάς εποχής, κάτι από το χρόνο των παραμυθιών σ' ένα μικρό, γραφικό κόλπο. Πιο πέρα, στα μεσόγεια, στην πλαγιά ξεχώριζε ένα μεγαλόπρεπο κτιριακό συγκρότημα. Δεν ήταν μοναστήρι αυτό, παρά μια σκήτη, αυτή του Προφήτη Ηλία, η Ρωσική. Σπαθίζανε τα ψηλά καμπαναριά και οι ιδιαίτερης αρχιτεκτονικής τρούλοι. Μπροστά μας στη σειρά του πάνω στο βράχο η μονή Σταυρονικήτα, στηριγμένη σε δυο πελώριες καμάρες τυφλές.

[Συνεχίζεται]